

CONVENȚIA PRIVIND POLITICA DE OCUPAREA FORȚEI DE MUNCĂ

Nr.122 din 09.07.64

* * *

Publicată în ediția oficială
"Tratate internaționale", 1999, volumul 10, pag.68

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii și s-a întrunit aici la 17 iunie 1964 în cea de-a patruzeci și opta sesiune a sa,

avînd în vedere că Declarația de la Philadelphia recunoaște obligația solemnă a Organizației Internaționale a Muncii de a sprijini punerea în aplicare de către diferitele națiuni ale lumii a programelor capabile să realizeze ocuparea deplină a forței de muncă și ridicarea nivelului de trai și că preambulul constituției organizației prevede lupta împotriva șomajului și garantarea unui salariu care să asigure condiții de existență convenabile,

avînd, de asemenea, în vedere că, în sensul Declarației de la Philadelphia, Organizației Internaționale a Muncii îi revine sarcina să cerceteze și să aprecieze repercusiunile politicilor economice și financiare asupra politicii de ocupare a forței de muncă, în lumina obiectivului fundamental potrivit căruia "toți oamenii, indiferent de rasă, credință sau sexul lor, au dreptul să urmărească realizarea progresului lor material și dezvoltarea lor spirituală în libertate și demnitate, în condiții de securitate economică și cu posibilități egale",

avînd în vedere că Declarația universală a drepturilor omului prevede, că "orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii sale, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă și la protecția împotriva șomajului",

luînd notă de termenii convențiilor și recomandărilor internaționale asupra muncii, existente, care sunt în raport direct cu politica de ocupare a forței de muncă și în special Convenția și Recomandarea asupra activității de ocupare a forței de muncă, 1948, Recomandarea asupra orientării profesionale, 1949, Recomandarea asupra pregătirii profesionale, 1962, precum și Convenția și Recomandarea privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și exercitării profesiei, 1958, considerînd că aceste instrumente ar trebui plasate în contextul mai larg al unui program internațional urmărind asigurarea expansiunii economice bazate pe ocuparea deplină a forței de muncă în scop productiv și în condiții de liberă alegere a muncii,

după ce a hotărît să adopte diferite propuneri referitoare la politica de ocupare a forței de muncă, care sunt cuprinse în cea de-a opta problemă înscrisă pe ordinea de zi a sesiunii,

după ce a hotărît ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale,

adoptă, la 9 iulie 1964, convenția următoare, care se va numi, Convenție asupra politicii de ocupare a forței de muncă, 1964.

Articolul 1

1. În vederea stimulării creșterii și dezvoltării economice, a ridicării nivelului de trai, a satisfacerii necesităților de forță de muncă și a rezolvării problemei șomajului și subocupării forței de muncă, orice stat membru va formula și aplica, drept obiectiv esențial, o politică activă urmărind promovarea ocupării depline a forței de muncă în scop productiv și în condiții de liberă alegere a muncii.

2. Politica menționată va trebui să tindă a garanta:
- a) că va fi de lucru pentru toate persoanele disponibile și în căutare de muncă;
 - b) că această muncă va fi pe cât posibil productivă;
 - c) că va exista libera alegere a muncii și că fiecare lucrător a avea toate posibilitățile de a dobândi calificările necesare pentru a ocupa un serviciu care să-i convină și de a folosi în această muncă calificările, precum și aptitudinile sale, fără deosebire de rasă, culoare, sex, religie, opinii politice, ascendență națională sau origine socială.

3. Politica menționată va trebui să țină seama de stadiul de dezvoltare economică, precum și de raporturile care există între obiectivele ocupării forței de muncă și celelalte obiective economice și sociale și va fi aplicată prin metode adaptate condițiilor și uzanțelor naționale.

Articolul 2

Orice stat membru va trebui, prin metode adaptate condițiilor țării și în măsura în care acestea permit:

- a) să determine și să reexamineze cu regularitate, în cadrul unei politici economice și sociale coordonate, măsuri care trebuie adoptate în vederea atingerii obiectivelor enunțate în articolul 1;
- b) să ia hotărârile necesare de aplicare acestor măsuri, inclusiv elaborarea de programe, dacă este cazul.

Articolul 3

În aplicarea prezentei convenții, reprezentanții grupurilor interesate în măsurile ce trebuie luate și, în special, reprezentanții celor care angajează și reprezentanții lucrătorilor vor trebui să fie consultați cu privire la politica de ocupare a forței de muncă în scopul de a se ține pe deplin seama de experiență și părerile lor, vor colabora din plin la elaborarea acestei politici și vor participa la acțiunile de sprijinire a lucrătorilor.

Articolul 4

Ratificările formale ale prezentei convenții vor fi comunicate directorului general al Biroului Internațional al Muncii, care le va înregistra.

Articolul 5

1. Prezenta convenție nu va obliga decât statele membre ale Organizației Internaționale a Muncii, ale căror ratificări au fost înregistrate de către directorul general.
2. Ea va intra în vigoare după 12 luni de la înregistrarea de către directorul general a cel puțin două ratificări din partea statelor membre ale organizației.
3. Drept urmare, pentru fiecare stat membru această convenție va intra în vigoare după 12 luni de la data înregistrării ratificării sale.

Articolul 6

1. Orice stat membru care a ratificat prezenta convenție poate să o denunțe la expirarea unei perioade de 10 ani de la data intrării inițiale în vigoare a acesteia, printr-un act comunicat directorului general al Biroului Internațional al Muncii și înregistrat de acesta. Denunțarea nu va avea efect decât după un an de la înregistrarea ei.
2. Orice stat membru care a ratificat prezenta convenție și care, în termen de un an de la expirarea perioadei de 10 ani menționată la

paragraful precedent, nu va face uz de facultatea de denunțare prevăzută de prezentul articol, va fi ținută pentru o nouă perioadă de 10 ani și, drept urmare, va putea să denunțe prezenta convenție la expirarea fiecărei perioade de 10 ani, în condițiile prevăzute de prezentul articol.

Articolul 7

1. Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va notifica tuturor statelor membre ale Organizației Internaționale a Muncii înregistrarea tuturor ratificărilor și denunțurilor care îi vor fi comunicate de către statele membre ale organizației.

2. Notificând statelor membre ale organizației înregistrarea celei de-a doua ratificări care i-a fost comunicată, directorul general le va atrage atenția asupra datei la care prezenta convenție va intra în vigoare.

Articolul 8

Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va comunica secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, în vederea înregistrării, potrivit articolului 102 din Carta Organizației Națiunilor Unite, informații complete cu privire la toate ratificările și toate actele de denunțare înregistrate în conformitate cu articolele precedente.

Articolul 9

Ori de câte ori va considera necesar, Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii va prezenta conferinței generale un raport asupra aplicării prezentei convenții și va examina dacă este cazul să înscrie pe ordinea de zi a conferinței problema revizuirii totale sau parțiale a acesteia.

Articolul 10

1. În cazul în care conferința va adopta o nouă convenție care va revizui total sau parțial prezenta convenție și dacă noua convenție nu va dispune altfel:

a) ratificarea de către un stat membru a noii convenții de revizuire va determina, de plin drept, fără a se mai ține seama de dispozițiile articolului 6 de mai sus, denunțarea imediată a prezentei convenții, cu condiția că noua convenție de revizuire să fi intrat în vigoare;

b) începînd de la data intrării în vigoare a noii convenții de revizuire prezenta convenție va înceta să mai fie deschisă ratificării de către statele membre ale organizației.

2. Prezenta convenție va rămîne în orice caz în vigoare, în forma și conținutul său, pentru statele membre care au ratificat-o, dar care nu vor ratifica convenția de revizuire.

Articolul 11

Versiunile franceză și engleză ale textului prezentei convenții au aceeași valabilitate.

Adoptată la Geneva la 9 iulie 1964